

SPILGERY

Tanári végzettségű,
kreatív és inspiráló
személyiség,
vállalkozó, író és
blogger, és a
SPILGERY brand
megalkotója

Egész eddigi életemben mindig is a magamba vetett óriási hitem, a jószívem és az emberek iránti szeretetem vezérelt. Mindig is a belső vágyaim szerint éltem, és valamiért mindig tudtam, hogy egész életemben csak is olyan dolgokkal akarok majd foglalkozni, amelyek valóban boldoggá tesznek engem. És mivel én soha nem bírtam a kööttségeket, ezért a céloim mindig az volt, hogy ne egy „átlagos” életet élhessek, hanem egy olyan „kötetlen életet”, amiben mindig a lehető legboldogabb lehetek. Éppen ezért sokszor még meggondolatlanul is, de a vágyaim szerint cselekedtem, mert mindvégig hittem magamban és abban, hogy mindent úgy fogok alakítani, hogy azok legvégül nekem előnyös helyzeteket teremtsenek. És azt is tudtam, hogy a „jó munkához, idő kell”, ezért mindig türelmes is voltam, mert tudtam, hogy fiatalon, a nulláról elindulva, pénz nélkül egy teljesen szabad életet nem lesz könnyű felépíteni, de akkor is erre vágytam, és a magamba vetett hitem pedig mindig vitt előre. És az idő, a türelmesség és a kitartás, valamint a sok „útközben” szerzett plusz tapasztalat, és a bővülő kapcsolati rendszer egyre közelebb juttatott mind ahhoz, amit valóban akartam. Szóval utólag sem bánom azt, hogy a vágyaim miatt is de szinte mindig a nehezebb utat választottam, mert én egyszerűen soha nem akartam beérni kárpótlásokkal!

Na de a legelején kezdve, én a leghálásabb tényleg a szüleimnek vagyok, mert a legfontosabb, amit tőlük kaptam, az az életem! És hálás nem csupán nekik vagyok, hanem a sorsnak is, mert egy valódi csoda az, hogy egyáltalán életben maradhattam. A születésem után olyan súlyos vérmérgezést kaptam, hogy hetekig élet-halál között voltam, aztán egyéves koromban pedig agyhártyagyulladásom lett. Így újfent életveszélyben voltam, és az orvosok nem adtak túl sok esélyt a túlélésemre, de a szüleim mindvégig hittek a csodában, és bennem, és valahogyan túléltem ezt a harcot is. És ezt mindig fontosnak tartom a bemutatásomkor megemlíteni, mert amikor nagyobb gyerekként mindezt édesanyám elmesélte nekem, akkor valami hirtelen megváltozott bennem. És onnantól kezdve biztosan hiszem, hogy valamilyen különleges oka volt annak, hogy életben maradhattam, és

SZEMÉLYES ADATOK

Név: SPILÁK Gergely

Születési dátum: 1983. 03. 21, Szombathely

Beszélt nyelvek: magyar, német, angol

Tanulmányok: főiskolai diploma és az élet

Publikáció: SIKER Grammatika (2011)

biztosan fontos „dolgom és feladatom” lehet, mert tényleg kétszer is esélyt kaptam az élettől. De pontosan ezért minden egyes napért hálás vagyok, és minden pillanatot boldogan élek meg, és minden embert szeretettel, és kedvességgel, ha úgy tetszik a hálától lelkesen közelítek meg. És ennek a beállítottságnak is köszönhetően, én mindig is dupla elszántsággal teszem a dolgaimat és biztosan hiszem, hogy az életben tényleg bármit elérhetek, ha igazán akarom azt! És ez a bizonyosság adja nekem ezt a hatalmas életkedvet, ami minden egyes helyzetben előre visz és segít engem! Egész életemet ebben a hálában és szeretetben élem, és minden napot az élet újabb ajándékának tekintem, és ezt az életérzést próbálom másoknak is átadni: Akinek kell, önbizalmat adok, másnak bátorítást, vagy ha kell csak egyszerűen megértő vagyok.

Ne de a történetemet folytatva, gyermekként is mindig olyan voltam, hogy csak azt akartam csinálni, amit valóban szerettem, és ami valóban érdekelt, ezért nem is voltam kitűnő tanuló. Őszességében azért amúgy jó gyerek voltam, és ezért nagyon hálás vagyok azért a jó neveltetésért és családi mintáért, amelyet a szüleimtől kaptam, vagyis kaptunk, mert van két húgom is.

Egy biztos, hogy mivel hárman voltunk, már akkor megtanultam, hogy nem lehet mindig nekem mindenben igazam, és hogy nem jut mindig mindentől. De jó testvérek voltunk, és talán pont a két húgómmal való jó kapcsolatomnak is köszönhetem,

hogy valahogyan már akkor megtanultam a nőkkel való figyelmességét, kedvességet és udvariasságot.

Na de a lényeg, hogy a legnagyobb küzdelmem a némettel volt, és egyszerűen utáltam, mert nem érdekelt. Míg nem aztán a szüleim megelégtettek, hogy bukdácsolok, és korrepetálásra vittek, ami először nem tetszett, de aztán valamiért elkezdett a nyelv érdekelni, és aztán egyre többet néztem és hallgattam is a különböző németnyelvű műsorokat, amely egyre lelkesebbé tett, mert egyre jobban értettem, és megértettem dolgokat, míg nem az egész nyelvtanulási kényszer egy lelkesedéssé csapott át, és onnantól kezdve nem muszájból tanultam, hanem egészen egyszerűen arra vágytam, hogy úgy beszéljem a németet, mint ha csak az anyanyelvem lenne.

Ezt el kellett mesélnem, mert ez az egész ezt követő életemre nagy hatással lett, ugyanis mindig arra vágytam, hogy én majd egyszer kint élhessek, legfőképp Bécsbe vágytam. Na de az érettségét követően sem igazán volt elképzelésem, hogy mit akarnék, egyet tudta, hogy katonának biztosan nem megyek. Édesanyám ugyanis azt mondta, hogy ha nem tanulok tovább, és szerzek diplomát, akkor mehetek sorozásra, pechemre ő akkor a Hadkiegészítő parancsnokságon dolgozott, így hát eléggé komolyan vettem a „fenyegetését”, így hát természetesen tovább akartam tanulni, és szerencsémre ott helyben, Szombathelyen fel is vettek a Berzsenyi Dániel Tanárképző főiskolára.

Spilák Gergely - spontán gondolatok és pillanatok az életemből...

Szerencsére a diplomát meg is szereztem, 2005-ben (már jó régen volt) számítástechnika-technika szakos tanárként végeztem, és bár büszke vagyok az ott eltöltött évekre, de azt már valahogyan akkor is éreztem, hogy nekem nem az általános iskolai tanári pálya az álomom, hanem valami olyan dolog, amiről akkor még azt sem tudtam, hogy vajon mi lehet. Csak azt tudtam, hogy sokan szeretnek és én is sokakat szeretek, és hogy mindig is szerettem emberek között lenni. Valamiért mindig és mindenkiel megtaláltam a közös hangot, és ehhez szerencsére mindig meg is volt a jó kommunikációs képességem. Szóval ezért is talán, de mindig is emberekkel akartam foglalkozni. Embereknek adni, emberekért tenni, és embereket inspirálni...

Ezért a diplomám megszerzésekor rögtön azon gondolkodtam, hogy mit is tehetnék?!

Itthon semmiképp nem akartam elhelyezkedni, ráadásul kevés pénzért, ezért jó ötletnek tűnt, hogy mivel amúgy is szerettem a németet, Ausztriába próbáljak szerencsét. Szakmai végzettség hiányában aztán jött a nagy ötlet, hogy akkor a legegyszerűbb opció, ha bébiszitter lennék. Na és így kerültem ki aztán Grazba. Ezzel magamat is megleptem, hát még a szüleimet. De úgy voltam vele, hogy ez nagy kaland lesz, és amúgy is ez volt az egyetlen lehetőségem arra, hogy kijussak. Abban pedig valamiért megint csak biztos voltam, hogy majd Ausztriában úgyszólván megismerem új embereket, és így biztosan még több lehetőség nyílik előttem. Ez pár hónap után így is lett, és egy olyan Osztrák pénzügyi cégnél kezdtem el tevékenykedni, amely akkor indult el Magyarországon, és ahol pontosan az kellett, amiben jó voltam: Jó kommunikáció-, és

szervezőképesség, valamint a jó német nyelvismeret. Tökéletes választás volt, és egyből a mélyvízbe is kerültem akkor úgy 23 évesen, mert egyből szemináriumokat szerveztünk, és a magyar piacot kellett felépítenünk. Előadtam, értékesítettem, szakmai- és személyiségfejlesztő képzésekre jártam, majd csapatot irányítottam és középvezetői szintig jutva úgy három év után úgy éreztem váltanom kell, és a jó referenciának köszönhetően végre valóban Bécsbe vehettem az irányt.

Egy szintén osztrák pénzügyi cég keresett meg, ahol irodavezető lettem, és fő feladatom az ott élő magyar ügyfelekkel való kapcsolattartás volt, emellett meglévő munkatársaknak főleg motivációs képzéseket is tarthattam, mindezt persze németül. És amit a leginkább élveztem, hogy az emberek nagyon tisztelték a magyarságomat és elfogadtak, mert én is elfogadtam őket. Aztán hirtelen egy másik osztrák pénzügyi cég valamiért engem akart a magyarországi igazgatójának, még jobb ajánlattal és jövőképpel, így némi hezitálás után, de újra hazajöttem és az osztrák kollégákkal elkezdtük felépíteni a magyar piacot, ahol én feleltem a képzésekért és a teljes értékesítésért. Rengeteg újabb tapasztalatot szereveztem, jött egy újabb ajánlat, ahol pedig egy szintén Magyarországon induló ezúttal német cég igazgatója lettem, ahová az embereim, és munkatársaim nagy része azonnal követett, mert akárhová is mentem volna, ők mindig jöttek velem, mert egyszerűen szerettek velem dolgozni. Aztán a sok meeting és képzések adta tapasztalat hatására megfogalmazódott

SPILAK

G e r g e l y

bennem, hogy mindezt papírra kellene vetnem, így elkezdtem könyvbe foglalni a különböző gondolataimat, és próbáltam teljesen neutrális maradni, hogy bárkinek szólhasson, ne csak annak, aki pénzügyi-, vagy értékesítési területen dolgozik. Így végül 2011-ben kiadtam az első könyvem, a SIKER Grammatikát, amely bár már nagyon réginek számít, de még így tíz év után is kapható. Aztán a könyv folytatása félbemaradt, mert 2012-től újra Bécsbe költöztem, ahol a pénzügyi tevékenységem mellett eleinte egy élelmiszerárúház üzletvezető helyettese is voltam, de aztán később már csak a pénzügyi terület és különböző nemzetközi projekteken való munkám maradt. De valahol mindig is nagyon érdekelt a szereplés, a média, de az öltözködés is, ezért Bécsben még valamennyit modellként is dolgoztam, majd sikerült pár tévés produkcióban is részt vennem. Ezek közül talán a legnagyobb élmény egy olyan műsor volt, ahol a kiskutyámmal együtt szerepelhettünk. Aztán közben volt sajnos egy rossz házasságom, de mint mindenből, ebből is tanultam, és utólag is próbálom csak is a pozitív dolgokat és a szép emlékeket megőrizni. Minden esetre a nyolc év Bécsben nagyon sokat adott nekem, viszont nagyon örülök annak, hogy ma már újra itthon élhetek. Elvégre magyar vagyok, és mindig is szerettem a hazámat.

Hazatérve az elmúlt két év igazából önmagam újbóli felépítése volt, mert a válással szinte mindenemet elveszítettem, de legalább megkaptam az új, és sokkal boldogabb életemet, szóval utólag is örülök annak, hogy nem maradtam bent egy olyan életben, amelyben nem lehettem volna boldog. A sok tapasztalat és megélés hatására még inkább foglalkoztatott az, hogy befejezzem, és végre kiadhassam a már korábban elkezdett újabb könyveimet, amelyeknek a megjelenését őszre tervezem, bár még az is lehet, hogy idén csak az egyiket adom ki, és a másik átcsúszik jövőre. Ennek a fő oka, hogy jelenleg a legnagyobb fókusz számomra a szintén már korábbi álmom megvalósításán van, amely a saját divatmárkám elindítása, és amely egy nagyon összetett dolog, főleg úgy, hogy én számomra fontos, hogy mindenre rálátásom legyen, mert biztonságot a számomra fontos dolgokban csak az ad, ha valahol minden az én kezemben fut össze.

De egy picit visszatérve még az íráshoz. Amikor hazaköltöztem, és újból sok magyarral kerültem kapcsolatba, és sokan még az első könyvem (még tíz év elteltével is kapható!) kapcsán érdeklődtek, hogy „de mikor jelenik meg az új könyved?”, szóval akkor jött az a spontán ötletem, hogy erre az átmeneti időszakra a legnagyobb közösségi oldalon létrehozok egy olyan privát csoportot, amelybe meghívhatom azokat, akiket érdekel, és akik az írásaimat olvasták, netán az új könyveimet várják. Na és így elkezdtem nap, mint nap azokat a spontán gondolatokat kiírni magamból, amelyek mindig éppen foglalkoztattak, és amelyeket a valódi életem aktuális történéseinek hatásaira születtek. Nos ezeket magamból kiírva, sokaknak adok olyan plusz értékeket, hogy a csoportnak számomra is váratlan nagy sikere lett, és ez még jobban megerősítette bennem azt, hogy az embereknek szüksége van rám, és ezekre az inspirációkra, és szeretnek, keresnek, és nagyon sokan tanácsokat kérnek, mert egyszerűen érzik a lelki kapcsolódást velem. És szerencsére ezek spontán gondolatok csak úgy „folynak” belőlem, és a sok pozitív visszajelzést tapasztalva én is mindig újabb inspirációkat kapok. És aztán mióta elkezdtem a videós bejelentkezésemet, így már a személyemet is még inkább érzik, és éppen ezért terveim között egy olyan beszélgetéses műsor is van, amelyben különböző emberekkel, karakterekkel diskurálhatok spontán, különböző, de mindig életszerű témákról.

